

Arrest

nr. 97 706 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 19 juni 1990 te Frunze (Bisjkek), Kirgizië. Op 25 januari 2011 ging u naar Kashgar, China, om er deel te nemen aan een voetbaltoernooi. U maakte er tijdens een wandeling een opmerking over het gebruik van het Chinees op publieke plaatsen. Een aantal jongens maanden u aan om voorzichtig te zijn met dergelijke uitspraken, maar een tolk vertaalde uw uitlatingen voor Chinese aanwezigen. Nadat u in het hotel was teruggekeerd, ontbood de trainer u. Kennelijk was hij misnoegd over uw uitspraken. U beloofde voorzichtig te zijn. De volgende dag raadde de trainer u echter aan om snel naar Kirgizië terug te

keren. U keerde terug naar Bisjkek en dacht dat de rust snel zou terugkeren. Op 7 februari 2011 kwamen medewerkers van de MVD u bij u thuis opzoeken. U was op dat ogenblik alleen thuis. U werd geboeid, kreeg een zak over het hoofd en werd in een auto geduwd. U kreeg enkel te horen dat u van extremisme beschuldigd werd. U werd een gebouw binnengebracht en u werd er meteen geslagen. U werd gedurende 10 tot 12 uur ondervraagd over de redenen van uw trip naar China en of en welke afspraken u met Oeigoeren had gemaakt. U werd 4 à 5 dagen vastgehouden, tot u werd vrijgekocht door uw ouders. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u instemde met een uitreisverbod. Door uw ouders werd u naar een ziekenhuis overgebracht. Uw verwondingen, die u tijdens uw detentie had opgelopen, werden geattesteerd. U dacht dat uw problemen tot het verleden behoorden, maar op 3 maart 2011 gebeurde er een nieuwe inval in uw woning. U was op dat ogenblik niet thuis. Uw ouders alarmeerden u. Via connecties vernam uw moeder dat u riskeerde om bij de verjaardag van de revolutie opnieuw opgepakt te worden en vervolgens definitief achter de tralies te verdwijnen. U verliet het land dezelfde dag per auto en u vluchtte naar Kazachstan. In Almaty nam u het vliegtuig naar Moskou. Van daaruit reisde u per bus naar Belarus. In een auto vervolgde u uw reis naar België. U kwam op 13 april 2011 in België aan en u vroeg er dezelfde dag asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

Na uw aankomst in België ontmoette u S. R. (...) (O.V. 6.918.152). U kende haar reeds goed in uw herkomstland, maar daar werd het contact op een bepaald moment verbroken. Jullie wisten niet van elkaar dat jullie naar België gevlucht waren. In België werden jullie opnieuw herenigd en jullie huwden in België op traditionele wijze. U verklaart – net als uw partner – dat er geen verband bestaat tussen de problemen die jullie in Kirgizië zouden gekend hebben.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op het feit dat u door de autoriteiten in uw herkomstland werd verdacht van extremisme na een kort verblijf in China. U werd in dat verband één keer opgepakt gedurende een vijftal dagen en daarbij werd u ernstig geslagen. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verklaringen over het enige door u overlegde bewijsstuk weinig coherent zijn. Bovendien bent u onvoldoende op de hoogte van aspecten die betrekking hebben op het bewuste document.

U verklaart dat er op 14 februari 2011 toestemming werd verleend om een medische (forensische) expertise uit te voeren, maar u weet niet door wie (CGVS, p.13). Nochtans staat in het attest dat er opdracht tot de expertise werd gegeven door een rechercheur, van wie de naam in het attest vermeld wordt (CGVS, p.5). Er werd u gevraagd of het ziekenhuis of de dienst die de expertise uitvoerde in het document vermeld wordt: dat weet u niet (CGVS, p.5), terwijl uit het bewuste document blijkt dat het onderzoek gebeurde in de districtsafdeling voor forensisch onderzoek (CGVS, p.5). U verklaart voorts (CGVS, p.5) dat u rond de 10e of 12e (februari 2011) werd onderzocht. U herinnert zich niet tot welke datum u werd opgenomen, al denkt u dat u er ongeveer vier dagen verbleef. In het door u neergelegde attest worden nochtans precieze data vermeld (expertise van 15 tot 17 februari 2011), die aanzienlijk verschillen van uw verklaringen. U verklaart voorts (CGVS, p.6) dat u vragen werden gesteld over hoe u de verwondingen had opgelopen en wie er volgens u verantwoordelijk voor was. Op de daaropvolgende vraag of u weet of daarover iets in het document wordt vermeld, erkent u dit niet te weten (CGVS, p.6). Naar het einde van uw gehoor toe, geeft u aan praktisch niets te weten over het document; het waren uw ouders die ervoor zorgden (CGVS, p.13). Welnu, dat u dermate vaag en onwetend bent over aspecten die betrekking hebben op een door u voorgelegd document, waarmee u wil aantonen dat u als gevolg van uw eenmalige aanhouding en vasthouding door de MVD ernstig mishandeld werd, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wat het hiervoor besproken document betreft, moet bovendien opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat de expertise die bij u werd uitgevoerd en waarvan het voorgelegde attest de neerslag zou zijn, maar liefst 2 dagen in beslag genomen zou hebben, in casu van 15 tot 17 februari 2011. Deze vaststelling doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het document, zeker in het licht van het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Er werd voorts een aanzienlijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bij DVZ ingevulde CGVS-vragenlijst, vraag 3.1., p.2) dat u op 7 februari 2011 gedurende 5 dagen werd aangehouden door de SNB in Bisjkek. Tijdens uw uitgebreid asielgehoor door het Commissariaat-generaal sprak u, in het kader van deze aanhouding en daaropvolgende detentie enkel over de MVD (CGVS, p.9 en 11). U werd gewezen op de vastgestelde tegenstrijdigheid. U stelt daarop (CGVS, p.12) dat beide diensten met elkaar verbonden

zijn, dat u naar een gebouw van de MVD was overgebracht en dat uw ondervragers zich niet aan u hebben voorgesteld (CGVS, p.12). Welnu, op basis van dergelijke verklaringen kan de tegenstrijdigheid niet worden opgeheven. Immers, blijkens uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties zou u slechts één keer gearresteerd en vastgehouden zijn, waarna u werd ondervraagd. Vermits u kennelijk slechts één keer gedurende meerdere dagen zou ondervraagd zijn, mocht van u verwacht worden dat u de dienst van uw ondervragers met dezelfde afkorting zou duiden, wat hier duidelijk niet het geval is. De vastgestelde tegenstrijdigheid over de dienst die optrad als uw vervolger, bij het meest cruciale vervolgingsfeit van uw asielrelaas, doet in aanzienlijke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat een einde kwam aan uw detentie via tussenkomst van uw ouders, die u zouden vrijgekocht hebben. Er moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig weet over de démarches die uw ouders terzake hebben ondernomen.

U verklaart (CGVS, p.12) dat uw ouders voor uw vrijlating hebben gezorgd. Er werd u gevraagd wat uw vader zoal concreet ondernam qua démarches voor uw vrijlating, maar dat weet u niet (CGVS, p.12). U vermoedt dat uw ouders connecties hebben aangewend, maar dat weet u niet zeker (CGVS, p.12). U verklaart voorts dat uw ouders connecties hadden, maar niet op het hoogste niveau. U hebt geen idee wie uw ouders dan eventueel zouden ingeschakeld hebben met het oog op het organiseren van uw vrijlating (CGVS,p.13). U hebt verder geen informatie over het bedrag dat voor uw vrijlating werd bedongen en evenmin weet u aan wie het verschuldigde losgeld moest betaald worden (CGVS, p.12). Welnu, dat u van tal van elementen over uw vrijlating, na een eenmalige, 5 dagen durende detentie, dermate weinig op de hoogte bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er werd u gevraagd wat de concrete aanleiding was voor uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten. U verklaart (CGVS, p.14) dat u zou opgesloten worden als u daar bleef. Als concrete gebeurtenis die de aanleiding was voor uw vlucht uit uw herkomstland, verwijst u naar een nieuw bezoek van medewerkers van de MVD op 3 maart 2011. U weet niet of de betrokken medewerkers een aanhoudingsbevel op uw naam bij zich hadden (CGVS, p.14). Het was uw moeder die u aanraade om te vluchten (CGVS, p.14), maar u weet niet waarop uw moeder dit advies baseerde (CGVS, p.15). Bovendien hebt u er achteraf klaarblijkelijk ook niet meer naar geïnformeerd bij uw moeder (CGVS, p.15). Welnu, ook over de informatie die uw moeder gebruikte om u aan te raden uw herkomstland te ontvluchten, bent u weinig op de hoogte. Deze vaststelling ondergraaft eens te meer uw geloofwaardigheid. Dat u bovendien achteraf kennelijk weinig interesse terzake betoonde (u vroeg het niet na bij uw moeder), doet ook afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

Ook over de opvolging van de actualiteit van uw vrees, bent u slechts vaag op de hoogte. Er werd u tijdens uw uitgebreid asielgehoor gevraagd of uw ouders recent nog over aanwijzingen beschikken dat u nog gezocht wordt: u beantwoordt de vraag positief (CGVS, p.13). Er zouden in dat verband dit jaar (2012) ongeveer 3 bezoeken van MVD-medewerkers geweest zijn. U weet echter niet wanneer dit de laatste keer zou gebeurd zijn (CGVS, p.13). U vermoedt dat er 2 medewerkers bij uw ouders langs zijn gekomen (CGVS,p.13), maar u erkent vervolgens hierover enkel te gissen (CGVS, p.14). De vaststelling dat u ook over de meest recente ontwikkelingen van uw problemen in uw herkomstland dermate vaag bent, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid. Wederom doet dergelijke vaststelling afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Van asielzoekers die hun herkomstland verlaten hebben, met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, wordt immers verwacht dat zij zich, indien zij daartoe de mogelijkheid hebben, systematisch informeren over de voortgang van hun beweerde problemen om zodoende de verantwoordelijke asielinstanties te voorzien van concrete informatie die wijst op mogelijke vervolging in het land van herkomst.

Er kan voorts geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw binnenkomst in de EU, aangezien u onaannemelijk onwetend bent over de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde (CGVS, p.7) dat u de grens tussen Belarus en Polen in een wagen overschreed, samen met de chauffeur die het voertuig bestuurde. Op de vraag of u aan voormelde grens werd gecontroleerd, antwoordt u eerst bevestigend om vervolgens te beweren dat het geen echte controle was (CGVS, p.7); u reed de grens over in een auto. Verder verklaarde u, op de vraag of u legaal Polen binnenreisde, dat u uw reispas niet bij zich had (CGVS, p.7). Op de vraag welke identiteits- en reisdocumenten voor u bij overschrijding van de grens werden gebruikt, antwoordt u "niks" (CGVS, p.7). Er werd u daarom gevraagd of er daadwerkelijk een controle plaatsvond aan de grens tussen Belarus en Polen. U bevestigt dit en voegt hieraan toe dat het uw chauffeur was die documenten toonde (CGVS, p.7), maar u weet niet of het documenten van u waren. Of de chauffeur mogelijk uw reispas (voor u) gebruikte bij de grenscontrole, weet u niet (CGVS, p.8). U denkt dat er geen visum voor u was aangevraagd (CGVS, p.8). Ten slotte verklaart u (CGVS, p.8) dat er totaal geen afspraken werden gemaakt over de naam die u moest gebruiken indien u zou worden benaderd door een grenswacht. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Immers uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt

dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden. Aan uw verklaring, als zou uw chauffeur/passeur met u geen afspraken hebben gemaakt over de naam die u bij een eventuele controle moest gebruiken, kan dan ook geen geloof gehecht worden, aangezien mensensmokkelaars bij betrapting op het clandestien vervoeren van personen, strafrechtelijke vervolging en zware straffen riskeren. Uw verklaringen over uw binnenkomst in de EU, in casu over de daarbij gebruikte reisdocumenten, zijn dan ook weinig geloofwaardig. Ze ondergraven uw algehele oprechtheid.

In het verlengde van de vorige vaststelling, ontstaat tevens het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. U verklaarde dat uw passeur uw internationaal paspoort inhield en zei dat u het niet meer nodig zou hebben (CGVS, p.4). In het licht van de eerdere vaststelling omtrent uw gebrek aan geloofwaardigheid over uw binnenkomst in de EU, kan getwijfeld worden aan dergelijke verklaring voor het niet (kunnen) voorleggen van een essentieel reisdocument.

In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaarde u (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 8.b), p.3) dat er constante discriminatie van etnische minderheden bestaat in Kirgizië. Toen u tijdens uw uitgebreid asielgehoor op het CGVS werd gevraagd de problemen die u in uw land omwille van uw afkomst kende nader toe te lichten, verwees u enkel naar het feit dat uw belagers bij de MVD zeiden dat ze elke Oeigoer zouden pakken en vernietigen (CGVS, p. 8). Op het einde van uw gehoor gaf u daarenboven aan alle problemen voor uw huidige asielaanvraag te hebben kunnen vertellen en niets te willen toevoegen aan uw verklaringen (CGVS, p.15).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Er moet ten slotte worden gewezen op het feit dat het zeer opmerkelijk is dat u totaal onwetend zou zijn over de problemen die uw huidige partner in Kirgizië zou gekend hebben. Zo werd u gevraagd wat u weet over de problemen van uw partner, S. R. (...). U verklaart hierover niets te weten en u zou met uw partner hebben afgesproken om daarover absoluut niet te spreken (CGVS, p.9). Enkel weet u dat uw eigen problemen op geen enkele manier verband houden met de problemen van uw partner (CGVS, p.9). Uw partner verklaarde (CGVS, gehoorverslag 2, S. R. (...), p.2) dat jullie in Kirgizië het contact met elkaar afbraken na een ruzie. Toen u al in België was, hield u geen contact met uw partner (CGVS, p.9) en zij wist, op het ogenblik dat zij Kirgizië verliet, niet dat u zich in België bevond. Klaarblijkelijk zagen jullie elkaar pas terug in België, nota bene een voor jullie beiden verafgelegen en onbekend land, en jullie traden hier op traditionele wijze in het huwelijk. Dat u elkaar inmiddels niet diepgaander zou geïnformeerd hebben over jullie problemen in jullie herkomstland, is minstens zeer opmerkelijk, daar u beiden beroep deed op de asielinstanties met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming en bijgevolg een legaal verblijfsstatuut in België. In het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat er minstens gerede twijfel over uw verklaringen, als zou u dermate onwetend zijn over de problemen van uw partner in jullie herkomstland. Deze vaststelling ondermijnt uw algehele oprechtheid.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw identiteitskaart en uw rijbewijs voor, die louter gegevens bevatten over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. U legt ook een medisch attest voor, waarvan de authenticiteit in vraag kan gesteld worden op basis van eerder gedane vaststellingen. Hier moet ook benadrukt worden dat een overlegd document niet in staat is om het pertinent vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te verschonen of te herstellen. Aangezien u geen andere documenten hebt overlegd ter staving van uw huidige asielaanvraag, mag geconcludeerd worden dat de door u voorgelegde documenten niets aan de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een derde middel ten slotte, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft het totaal onwetend zijn over de problemen die de huidige partner van verzoekende partij in Kirgizië zou gekend hebben, vindt verzoekende partij dat het een beetje overdreven overkomt dat men van haar verwacht dat zij haar problemen met haar vrouw zou hebben besproken en *vice versa*. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij en zij alleen haar eigen lotgevallen heeft beleefd, en dat haar vrouw hier niet bij betrokken was. Zij wil in België een nieuw leven beginnen, en haar vrouw niet bezwaren met ballast uit het verleden. Verzoekende partij wijst erop dat zij dit duidelijk tijdens haar gehoor heeft uitgelegd. Zij is de mening toegedaan dat deze afspraak tussen haar en haar vrouw dient te worden gerespecteerd.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij op omstandige wijze motiveert waarom, in het licht van het reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, er minstens gerede twijfel bestaat over haar verklaringen, als zou zij dermate onwetend zijn over de problemen van haar partner in hun land van herkomst. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen voor de uitleg van verzoekende partij dat het moeilijk is om over dergelijke zaken te spreken en dat zij niet te veel wensen terug te kijken op het verleden, acht de Raad het zeer onwaarschijnlijk dat beide echtelingen elkaar op geen enkele manier zouden hebben geïnformeerd over de redenen waarom zij hun land van herkomst zijn ontvlucht en waarom zij

derhalve bij de Belgische asielinstanties om internationale bescherming verzoeken, zeker nu de uitkomst van hun asielaanvraag van elementair belang is voor hun verdere toekomst samen in België. De Raad is van oordeel dat verwerende partij met recht heeft besloten dat het feit dat verzoekende partij dermate onwetend is over de problemen van haar partner, niet geloofwaardig overkomt, hetgeen haar algemene oprechtheid verder ondermijnt. Hierbij dient nog te worden benadrukt dat dergelijke vaststelling slechts een bijkomend element uitmaakt in de bestreden beslissing, aangezien het asielrelaas van verzoekende partij op zich al als ongeloofwaardig wordt bestempeld door verwerende partij. Dergelijke vaststelling versterkt dit ongeloofwaardig karakter van het relaas enkel nog.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij weinig coherente verklaringen aflegt over het enige door haar voorgelegde bewijsstuk en dat zij weinig op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van het document, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij op dit punt onjuiste conclusies trekt. Indien zij werkelijk een verhaaltje zou hebben ingestudeerd, ondersteund door een gefabriceerd stuk, dan zou zij zeker de data correct hebben kunnen weergeven. Zij heeft echter eerlijk verteld dat haar ouders dit document hebben opgevraagd bij het ziekenhuis. Verzoekende partij licht verder toe dat zij dit document niet verder heeft bestudeerd, zij weet immers met welke verwondingen zij werd opgenomen in het ziekenhuis. Zij is van mening dat het eigenlijk ook absurd is om haar hier nog details over te vragen, terwijl alle gevraagde gegevens gewoon in het attest worden vermeld. Zij heeft dergelijke gegevens dan ook niet gememoriseerd.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het medisch attest dat verzoekende partij heeft neergelegd het enige bewijsstuk betreft dat verzoekende partij bijbrengt teneinde haar eenmalige aanhouding en vasthouding door de MVD – tijdens dewelke zij mishandeld werd – te staven. Verzoekende partij kon tijdens haar gehoor echter niet zeggen door wie de medische expertise werd bevolen en of het ziekenhuis of de dienst die de expertise uitvoerde in het medisch attest wordt vermeld en geeft met het attest strijdige informatie over de dagen waarop de expertise doorging. Al deze essentiële gegevens staan nochtans gewoon vermeld in het door haar neergelegde document. Dat haar quasi totale onwetendheid over de inhoud van dit document er net op zou wijzen dat zij geen ingestudeerd verhaal naar voor heeft gebracht, dat het voor haar niet nuttig was om dit document nauwkeurig te lezen, omdat zij wist welke verwondingen zij had opgelopen en dat het absurd is dat men haar vragen heeft gesteld over dit document, terwijl alle informatie er toch in vermeld staat, kan in geen geval als verschoningsgrond worden aanvaard voor deze flagrante onwetendheid. Het spreekt immers voor zich dat, indien verzoekende partij werkelijk van mening is dat zij de kerngebeurtenis in haar asielrelaas kan bewijzen aan de hand van dit medisch attest, zij toch wel op zijn minst de moeite aan de dag zou leggen om dit attest zorgvuldig te lezen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij niet eens weet welke letsels in het attest worden vermeld (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Bovendien gaat het om een medische (forensische) expertise. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat de neerslag van dit onderzoek haar niet onberoerd zou laten. Haar flagrante onwetendheid over en opmerkelijke desinteresse in de inhoud van het bewijsstuk bij uitstek dat zij bijbrengt, leidt er volgens de Raad dan ook terecht toe dat afbreuk wordt gedaan aan haar geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verwerende partij in haar beslissing eveneens nog de opmerking formuleert dat het opmerkelijk is dat de expertise die bij verzoekende partij werd uitgevoerd maar liefst twee dagen in beslag zou hebben genomen, hetgeen volgens verwerende partij twijfels doet rijzen over de authenticiteit van het document in kwestie, zeker in het licht van het bij haar vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

2.2.5.1. Inzake de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd, geeft verzoekende partij vooreerst ter vergoelijking aan dat het in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één regeltje gaat, terwijl zij op het Commissariaat-generaal een toch iets uitvoerigere uitleg gaf. Verder geeft verzoekende partij aan dat de uitleg die zij heeft gegeven – met name dat beide diensten een aandeel konden hebben gehad in deze arrestatie en dat zij kon zijn overgedragen – wel degelijk aanvaardbaar is. Verzoekende partij merkt verder nog op dat het overigens niet evident is dat de geheime dienst in kwestie zich zomaar helemaal kenbaar zou maken en zij wijst er tenslotte nog op dat het om een erg traumatisch feit gaat, dat mogelijk niet meer adequaat gememoriseerd is gebleven.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde: *“Ja, op 07/02/2011 werd ik aangehouden door de SNB in Bishkek voor vijf dagen”* (stuk 11, p. 2). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd het volgende gesteld: *“Door wie op 7 februari aangehouden? Door medewerkers van MVD. Waar naartoe gebracht? Naar gebouw van MVD.”*

Door welke medewerkers werd u ondervraagd? MVD. Ook door medewerkers van andere dienst ondervraagd? Neen." (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Waar verzoekende partij haar uitleg herhaalt dat beide diensten met elkaar verbonden zijn, dat zij kon zijn overgedragen en dat het niet evident is dat deze personen zich kenbaar maken, laat staan zich zouden voorstellen, wijst de Raad erop dat verwerende partij reeds heeft gesteld dat dergelijke verklaringen aangaande tegenstrijdigheid niet kunnen opheffen. Het herformuleren van diezelfde uitleg verandert dan ook niets aan het motief in kwestie. Aangaande het ter vergoelijking aangebrachte argument dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een zeer korte uitleg heeft gegeven – het gaat over één regeltje – terwijl zij op het Commissariaat-generaal een uitgebreide versie heeft kunnen geven van de gebeurtenis, merkt de Raad op dat verzoekende partij nochtans initieel zeer duidelijk te kennen heeft gegeven te zijn aangehouden en vastgehouden door de SNB, terwijl zij later op het Commissariaat-generaal, voordat zij geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen, enkel én meermaals over de MVD spreekt, door wie zij zou zijn aangehouden, vastgehouden en mishandeld. De poging die verzoekende partij onderneemt om de tegenstrijdigheid te herkwaltificeren naar een aanvulling, overtuigt dan ook niet. Betreft, tenslotte, de opmerking dat het om een erg traumatisch feit gaat, dat mogelijk niet helemaal "*gememoriseerd*" is gebleven, bemerkt de Raad dat dergelijk argument een *post factum* uitleg betreft, aangezien verzoekende partij voordien, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, een uitleg heeft verschaft in verband met haar tegenstrijdige verklaringen die geen enkel uitstaans heeft met het feit dat het om een vergissing of om een vergetelheid zou gaan.

2.2.6.1. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg, stelt verzoekende partij vast dat men spijkers op laag water heeft gezocht. Verzoekende partij bevestigt dat zij geen zekerheid had, en nog steeds niet heeft, over de manier waarop de grenspassages precies verliepen. Zij benadrukt dat zij zelf geen documenten in handen kreeg, vermits die door de passeur werden bijgehouden, dat die hier en daar iets moest laten zien, doch dat zij niet wist om welke documenten het precies ging en dat zij verder ook niet weet of haar passeur bepaalde contacten had en of die hier en daar een grensovergang kon vergemakkelijken. Verzoekende partij stelt dat dit er voor haar echter weinig toe deed, vermits zij vooral in België wilde geraken en geen oog had voor de wijze waarop het transport werd georganiseerd. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij ten onrechte stelt dat zij met opzet haar paspoort heeft achtergehouden om aldus de Belgische overheden te misleiden. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zulke conclusie berust op speculatie, zonder enig bewijs. Zij ziet overigens ook niet in waarom verwerende partij niet kan aanvaarden dat de passeur het paspoort zou hebben achtergehouden, terwijl dit nochtans een courante praktijk is in het milieu.

2.2.6.2. Verzoekende partij laat weten het niet eens te zijn met de bevindingen van verwerende partij en zij bevestigt verder uitdrukkelijk haar totale onwetendheid omtrent de organisatie van de reisweg en de daarbij gebruikte documenten. De Raad wijst er echter op dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over haar reis en de voor haar voorziene reisdocumenten. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen over de manier waarop zij de Europese Unie kon binnenreizen. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, deel 1), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet in kennis zou zijn gesteld van de eventuele reisdocumenten die voor haar bij deze reis zouden worden gebruikt en dat zij geen onderlinge afspraken hebben gemaakt over wat verzoekende partij diende te doen bij een eventuele controle onderweg. Dat deze informatie er voor haar echter weinig toe deed, vermits zij vooral in België wilde geraken en geen oog had voor de wijze waarop het transport werd georganiseerd, betreft, gelet op het voorgaande, een uitleg die geenszins volstaat om haar flagrante onwetendheid desbetreffend goed te praten.

Uit het ongeloofwaardig bevinden deze reis op illegale wijze te hebben gemaakt, kan enkel worden afgeleid dat verzoekende partij op legale wijze naar België is gekomen en ontstaat terecht het vermoeden dat het hiertoe gebruikt internationaal paspoort bewust wordt achtergehouden.

2.2.7. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing eveneens heeft gemotiveerd dat verzoekende partij geen enkele uitleg kon verschaffen over de wijze waarop haar ouders voor haar vrijlating hadden kunnen zorgen, dat zij weinig op de hoogte blijkt te zijn over de informatie die haar moeder gebruikte om haar aan te raden haar herkomstland te ontvluchten en dat verzoekende partij slechts vaag op de hoogte is over de actualiteit van haar vrees. Aangezien verzoekende partij voormelde motieven ongemoeid laat in haar verzoekschrift, beschouwt de Raad deze als onbetwist en vaststaand.

2.2.8. Verzoekende partij geeft vervolgens in haar verzoekschrift nog een overzicht van de problemen die zij heeft gekend in Kirgizië en geeft aan dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278) en dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. Uit het voorgaande blijkt echter dat aan haar relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden zijn de opmerkingen van verzoekende partij dat eventuele pogingen om in haar land bescherming te verkrijgen op niets zouden zijn uitgedraaid en dat de landeninformatie over Kirgizië, waarin de problemen van de Oeigoeren sterk gerelativeerd worden, geen afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging, evenmin dienstig.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT